

Nehezký den to byl proto, že jsem se dozvěděla výsledky odběrů, který Rumičkovi udělali na veterině.

V době, kdy tohle budete číst, nás na druhý den bude čekat jeho operace, protože mu našli mastocytom. Mám o něj strašlivý strach, brečím a jsem totálně vyřízená. Ale nic z toho člověk nesmí dát před svým parťákem najevo. Takže i když Brtník říkal, ať si vezmu na procházku jen Rumouška a on si vyrazí s háravkou Taliprtkou, nechtěla jsem. Protože všechno přece je normální. Až na to hárání teda.

Leč jako vždy, venku to mezi nima řešit nemusím, jen musí člověk dávat pozor, aby se někdo, někde neobjevil. I proto jsem měla namířeno přes louky do lesa. Ono vlastně..... u nás....kam jinam, že jo □ □ . Ale nechtěla jsem být moc na loukách, kdyby náhodou někde nějaký tulák či místní psí poblejboj se vyskytoval.

Dala jsem si závazek, že Tali dneska řešit nebudu, ať dělá, co dělá. Pokud by teda někde nedělala štěňata, že jo. To bych asi do toho vstoupila. Ale jinak nic. A ona poprvé, co ji máme, nezneužila toho, že člověk - stejně to neutajíte, před nima ne - je tak jako rozšmelcovanej. A umožnila mi tak užít si moc hezkou procházku loukama a lesem.

Mouses šel kousek s námi a pak se k mojí radosti vrátil.

Hezká procházka v nehezký den.

Mojí trasu už nechodí - tipuju, že kvůli tomu ohradníku. Něco podobného by se šiklo - i když

je to blbý - i u tý silnice. Aby přes ni furt nechodil. Ostatně při příjezdu domů, mi k tomu, co jsem se dozvěděla na veterině, ještě nechtěně přisolil i on. Ležel totiž za brankou v zahradě a nehýbal se . A ležel tak divně a já, z mordovaná strachem o Rumíčka, jsem se vyděsila, že ho srazilo auto a on se tam jen doplazil a dál nemůže chodit. Museli byste vidět, jak tam ležel a navíc mě nepřišel ani vítat, furt jen ležel..... no aspoň, že se pak teda zvednul a já si tady u tohodle mohla oddechnout. Stejně jako si oddechnu vždycky, když s námi nejde. I když by se mi to v podstatě líbilo.

Tak jsme ho nechali na naší louce a úvozem šupajdili podél pastvin dolů. Jak byla Tali za tu hodnou, tak vzorovaně dodržovala povel Cesta! a držela se čistě jen na ní. Nechtěla jsem, aby rajtovala po čistě upraveném a asi i zasetým poli - či obnovený louce spíš. Protože je to je "jen" zoraný a uvláčený. Jezdil tam traktůrek a asi sypal nějaký semínka. Tady u nás kolem pole nejsou, takže spíš odhaduju obnovu louky? A nebo možná seli vojtešku pro zvířectvo. Tam asi bude jedno, že to není špígl-nýgl pole? Uvidíme.

Teď jsme se tedy přesunuli hezky jen po cestě dolů na louku a šli naplnit krmítka do remízků. Však se má zase ochladit, tak to ptactvo určitě ještě uvítá. Stejně jako srnčí ty jablíčka, co jsem nesla taky v batůžku. Spolu s burákama pro veverky. Mám vždycky radost, když to najdu všechno vymetený. Jablíčka nosím nakrájený na čtvrtky a vždycky část nasypu do krmelce a část i na zem, aby si mohli dát i zajochové případně. Ostatně minule jsme jednoho ve stráni na krmelcem potkali. Vylítnul Tali přímo před čumesem. A ta pod dojmem toho, že jsme den před tím spolu měly trochu kárného řízení, protože za zajícem právě vypálila, to teď vzorovaně zapíchla na místě. Jen trochek blbíkovala pak s čumesem na zemi, což jsme rozchodili skákáním přes poražený strom.

Záměrně jsem po naplnění krmelce vyrazila do stejných míst. Jen jsme si museli dát malou pauzičku. Hrací pauzičku. Protože mně vypadnul z batůžku žužlopichlobalonek, aniž bych to zaregistrovala. Ne tak ovšem Rumíček, kterež ho našel a s významným výrazem ho položil na zem. Noo jo, tak to jsme si museli hrát, to je jasný. A! K mojí radosti se k nám připojila i Taliprtka. Rumíčkoví jsem teda čtala balonek a jí házela házedlo. Jestli tam byl nějaký zajíc tím pádem nevíme, pokud ano, ťukal si určitě na čelo, co jsme to za magory.

Když jsem takhle stála, bylo mi v zimní bundě a tričku s rolákem akorát. Páč pofukoval studenej vítr. Jakmile jsme se ale dali do pohybu strání nahoru, začlo se mi rosit čelo a

kupodivu to nebylo starostma, ale námahou ☐ . Na starosti jsem díky těm dvěma dokázala zapomenout. Tali se opravdově snažila a tak se i sama od sebe přidala ke skákání přes kmeny a vyloženě si dávala záležet, aby mě potěšila. Což se jí dařilo. Vysápala jsem se do půlky kopce, zkontrolovala lýkovec, který už odkvetl a protože bylo hezky a já chtěla být s nimi venku, vydali jsme se lesní cestou na delší okruh, než chodívám běžně ve všední den.

Hezky se nám šlapalo a to jak v tom pravém slova smyslu, tak v tom přeneseném, protože Tali šlapala jak švýcarský hodinky. Sice trochu po opravě ☐ :D, ale švýcarský. Ona je prostě dopředný pes a furt ji musíte stahovat zpátky, ale důležitý je, že se nechá zpátky stáhnout.

Stráň vlevo je až ke skalám pod zeleným kobercem, který se z dálky může jevit jako tráva, ale při bližším ohledání zjistíte, že to jsou kytičky. Neznám takovýhle kytičky a už když jsem je tu zaregistrovala poprvé, říkala jsem si, co to asi je za květenu. Teď jsem jí tu objevila v takový míře, že jsem si následně zjišťovala, o co jde. A myslím, že to bude Lecha (neboli hrachor) jarní. Ještě nekvete, ale až se do toho pustí, změní se ten zelený koberec v modrofialový. Ještě nikdá jsem takovou kytičku neviděla a těším se, až se květy rozvinou.

Když jsme došli k místu, který díky břízkám vypadá tak trochu jako sibiřská tajga, chvíli jsme se tady zastavili. Ne, že bych potřebovala odpočívat, ale řekla jsem si, že když se tu všude válí tolik březových větví, nacpu něco do batůžku, aby bylo na podpal. A pak taky - dělání, dělání, fšecky smutky zahání, dělání, dělání je lék - jak doporučuje známá pohádka. Tak jsem hodila batoh na zem a jala se ho plnit. Ohaříci se při tom oplendovali kolem a bylo fajn.

Hodila jsem batůžek na záda a ohlíkala si, aby mě tentokrát žádná z větní nemohla mignout po hlavě, a to ani v případě, že zase upadnu ☐ . Bylo tam tak hezky a klidně, úplnej balzám na nerf. Jen jsme museli projít kolem místa, kde úřadují prasata. Což s přibližujícím se večerem, nebylo úplně příjemný. Aby o nás případně věděla, dali jsme si během chůze trošku povelování a cvičení, kdy jsem ohaříky "cepovala" při chůzi u nohy a při zastavování na dálku a tak jako podobně. Abych byla ozbrojena, sebrala jsem pro případný vyřizování konfliktu ze země kus tlustý smrkový větve. Takovou pěknou sukovici. ☐ Když nic jinýho, bude se hodit na topení. A štrádovali jsme si to dál lesem. Před kalištěm jsem odbočila strání doprava a jala jsem se spouštět lesem dolů do míst, kde leží další cesta.

Ta pak vychází z lesa zase dole na loukách. Tam přišel k Rumíčkově radosti ke slovu zase

Hezká procházka v nehezký den.

balonek. Nechali jsme Tali, ať se pinoží kolem nás a hráli jsme si spolu.

A tak jsem měla čas na to zavolat zpátky Fifijový, která mi telefénovala, akurát, když jsme byli v lesích. Trošku jsem jí zabulela do telefonu a probraly jsme co asi a jak. Pomalu jsem se při tom šinula prostorem a sledovala, jestli Tali vnímá, že jí mizíme. Jo, vnímala to.

Dotelefonovala jsem a volným krokem jsme se přesouvali k domovu a já se kochala okolím a kvítím.

Hezká procházka v nehezký den.

Trapný pokus vyfotit perličky rosy jako Čajda

Akorát, když jsme vešli na cestu a do úvozu, vyřítili se z lesa za námi nějaký úchvatný motorkáři. Dala jsem si ohaře k noze a doufala, že nás nesmetou. Neměla jsem kam uhnout. A asi i kdybych měla, neuhnula bych, protože tady nemají co dělat. Ohaři byli chráněný mým tělem a Tali mi udělala radost, že opravdu ťapala přesně u nohy. Smradoši motorkářský nás těsně minuli a já pak v místě, kde to šlo, opustila na chvíli cestu, protože ten smrad byl neskutečnej.

Hezká procházka v nehezký den.

A to už jsme byli na naší louce a já se chvíli zase zastavila a dívala se na tu partičku malejch ovčích rozjívenců. Pořádali tam zápas a řádili jak čertíci. V půlce louky se k nám nařítíl odkudsi Mouses a tak jsme se domů vrátili v tak kompletní sestavě, v jaký jsme odcházeli. A přes to, že to byl nehezký den, byla to moc hezká procházka.

P.S. A já mám na vás prosbu. Nevím, co nás s Rumíčkem čeká a pokud se ukáže, že je to opravdu propadák, tak se znám. Nenapišu nic. Protože to prostě nepůjde. A možná dlouho. Je to moje milovaná zrzavá dušička a tak mě snad pochopíte. Ale já doufám, věřím a chci věřit - že to půjde dobře.

Edituju, protože sem chci dát důležitou informaci, kterou jsem se dozvěděla na pooperační kontrole mohlo by se to někomu někdy hodit:

Při kontrole mi říkal pan dochtor, že v případě některých těch mastocytomů - třeba neoperovatelných a tak - je dneska lék, který se aplikuje přímo do toho šmejda hnusnýho a on potom odpadne 🤔. Je to tedy drahé - stojí to cca 12.000,- Káčées, ale.... všichni víme, jak to se zvířaty máme, takže by se třeba naškudlilo.

Edit pooperační: Náš rekonvalescent

Hezká procházka v nehezký den.